

[Vagn Bro.]

at de får noget mindre. Nu ved jeg godt, at det kan ikke nytte disse sidste, at jeg står og beklager, at man ikke kan give dem et lille trøstetillæg — for hvem holder af at gå ned i løn. Men i alt fald vil den foreslåede ordning nærme sig en rimeligere måde at lønne på. Derfor må jeg på mit partis vegne meget indtrængende henstille til den højtærede justitsminister, at vi, indtil vi får den nye ordning, ikke får ret mange flere ind under den nuværende ordning, at vi nu i det år, der er, må se at klare os med konstituerede folk.

Så skal jeg kun gøre en bemærkning til lovforslagets § 1, hvori lovens § 57, stk. 4, 1. punktum, foreslås affattet således:

„Bestemmelse af varig karakter om særlig begrænsning for kørehastigheden træffes for strækninger, hvor særlige omstændigheder tilsiger det, eller hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed.“

Jeg vil gerne have lov at sige til ministeren, at nu er forslagene kommet ude fra politikredsene, og disse forslag er vel lige så forskellige, som politimestrenes syn på sagerne er forskellige. Jeg vil udtrykke det håb, at ministeren, der nu får det afgørende ord, efter at de lokale vejmyndigheder og færdselspolitiet har udtalt sig, først og fremmest vil følge den lokale befolknings krav, hvor det efter hans mening er sagligt forsvarligt, for det er den, der skal færdes på de stærkt befærdede strækninger, det er dens børn, som på deres vej til skolen skal over vejene.

Jeg vil udtale det håb, at de regler, vi får, hvor sådanne særlige forhold ikke spiller ind, bliver af en vis generel art. Jeg blev en lille smule, jeg vil ikke sige opskræmt, for hvem bliver opskræmt nu om stunder, men en lille smule forbavset, da jeg så, at en af den høje politidirektørs folk erklærede, at her i hovedstaden skulle der ingen skilte op. Jeg må dog tillade mig at sige, at når vi har givet ministeren tilslutning til generelle regler og givet tilslutning til deres udformning, som findes i betænkningen fra det af justitsministeren nedsatte udvalg, så må disse regler også gælde for betydelige hovedindkørselsveje til København. Jeg vil indtrængende udtrykke det håb, at det ikke

bliver en lov, om hvilken man siger, at den ikke gælder for København.

Det er disse to ting, som jeg vil håbe at ministeren, som jeg ved også interesserer sig stærkt for hele dette problem, vil tage i agt.

Stæhr Johansen: Jeg kan på mit partis vegne udtrykke tilfredshed med, at det er lykkedes i udvalget i store træk at blive enig om dette lovforslag, og jeg kan anbefale, at man stemmer for det, således som det nu foreligger efter udvalgsbehandlingen her ved anden behandling.

Jeg vil dog gerne have lov til at gøre et par enkelte bemærkninger om dette lovforslags, jeg kan sige to skarpt adskilte områder.

Det drejer sig først om, at der skal kunne opsættes skilte, hvorefter hastigheden nedsættes til et bestemt km-antal. Herom har udvalgets medlemmer med undtagelse af det ærede medlem hr. Tholstrup været enige, og jeg betragter det ud fra de erfaringer, man har i andre lande, som en fordel, at det gennemføres. Jeg er dog ikke helt enig med det ærede medlem hr. Vagn Bro, som gav udtryk for mere politimæssige synspunkter og syntes at ville mene, at disse skilte skal op så mange steder, som politiet i den pågældende kreds mener det påkrævet. Jeg mener, som jeg sagde ved første behandling, at det vil være rigtigt, at man fra ministeriets side er uhyre varsom med opsætning af disse skilte, da jeg ellers er bange for, at respekten for disse skilte ikke vil være tilstrækkelig. Jeg havde også det indtryk, at den højtærede justitsminister delte dette synspunkt, men da det ærede medlem hr. Vagn Bro, måske lidt stærkt, fremhævede antallet af skilte, advarer jeg altså imod overdrivelse.

Hvad angår det andet område, de motorsagkyndiges forhold, kan vi ikke komme uden om, at det er det spørgsmål, der har været de største vanskeligheder med i udvalget. Den bestående ordning er jo bygget op, jeg vil ikke sige tilfældigt, men på grundlag af den kolossale udvidelse af antallet af motorkøretøjer, og man kan sige, at man aldrig nogen sinde fra lovgivningsmagts side har søgt at få gennemført en rationel ordning af de motorsagkyndiges forhold og